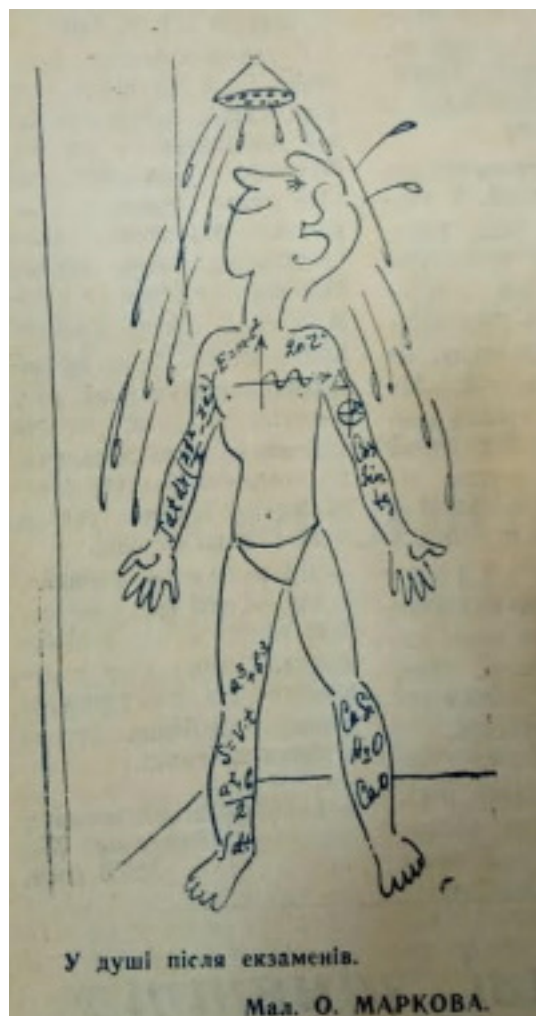

Студентство в газеті «Політехнік»: погляд у ХХ століття

[Вадим Попович]

#11 от 27.08.2021

Якими були студенти-політехніки ще 30–40 років тому? Чи хвилювало їх те, що і нас зараз? Як вони сприймали навколишню дійсність? Про що вони мріяли? Щоб отримати відповідь на ці питання я звернувся до редакції газети «Політехнік», співробітники якої люб'язно надали мені змогу попрацювати з підшивками номерів газети за 60–80 рр. ХХ ст.

З чорно-білих фотографій на поживклих сторінках мені посміхались хлопці та дівчата – студенти другої половини минулого століття. В ті часи, як і зараз, студенти були дуже різні: відмінники і трієчники, ввічливі і не дуже, активісти і ті, хто не дуже любляв брати на себе ініціативу. Студенти того періоду надзвичайно спрагли до знань: вони наполегливо навчаються, беруть участь у науково-дослідній та винахідницькій діяльності. Вони творчі та активні – ходять у туристичні походи, займаються спортом, танцями і музикою, знімають кіно і пишуть вірші, сумлінно працюють влітку в студентських будівельних загонах. Разом з тим студентам радянського періоду властиві і традиційні «хвороби» студентства. Вони прогулюють лекції, вчать все в останню ніч, готують шпаргалки та списують, отримують на іспитах «двійки» та намагаються їх «виправити», вживають спиртні напої, влаштовують бійки і грубо лаються в громадських місцях. А також політехніки того періоду люблять гумор, товаришують та закохуються... Такими їх побачив я, працюючи з матеріалами газети.

Дивлячись на інститутську молодь через товщу років, я був приємно вражений – як багато спільного у сучасного українського студентства з ними. Це є яскравим свідченням того, що Харків виправдано називають «студентською столицею України», і що сучасне студентське середовище міста наслідує традиції своїх попередників.

Окремо слід відзначити, що коли ми дивимось на студентів через призму періодичного видання, то бачимо їх такими, якими їх бачили (чи хотіли показати нам) редактори та журналісти. У ті часи значна кількість аспектів повсякденного життя молоді, тем, які хвилювали студентство та жваво обговорювались на кухнях гуртожитків та в інститутських коридорах, не могла бути порушена на сторінках газети через сувору цензуру. Та навіть тоді, коли держава уважно слідкувала за друкованим словом, газета чесно висвітлювала всі проблеми студентської молоді інституту як матеріально-побутового, так і навчально-організаційного характеру.

Лише 30 років тому наша країна здобула незалежність. Радянські часи від сьогоднішнього відокремлює зовсім незначний, в масштабах історії, часовий проміжок. Однак уже встигло вирости і сформуватись покоління громадян, які народились в незалежній Україні і уявлення про попередній період нашого минулого формують за рахунок освіти, медіа та розповідей своїх батьків, дідусів та бабусь. Поступово минуле стає історією, і я певен, ми маємо її вивчати, бо саме там криються причини наших сьогоднішніх невдач та здобутків. Лише осягнувши своє коріння, ми зможемо стати кращими та подолати проблеми, які стоять на нашому шляху.

Я дякую редакції газети «Політехнік» за всебічну допомогу та підтримку в моїй роботі. Політехнічному університету бажаю довгих років процвітання, а студентам-політехнікам – бути гідними свого високого звання та завжди пам'ятати, що в руках молоді майбутнє нашої країни.

Вадим Попович, аспірант історичного факультету Харківського національного педагогічного університету ім. Г.С. Сковороди.